BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ
Květen 2023

Jaro se zelená, beránek
radost má, motýli
květy opylují,
slunce svítí
mláďata se rodí, květy
voní, tráva se blyští,
petrklíč se zlatí!

ALEX VIDENKA 4.A

Jaro

Balčíkova Nela

Na jaře se rodí mláďatka,
která poskakují sem a tam.
Babička peče beránka,
jmenuje se Milánka.
Zelená se travička,
a na ní jedna kytička.

Jaro za dveřmi

Jaro, jaro, jaříčko, svítí
pěkně sluníčko. Celá země
třese se, jak kráva, tele
nese se. Květy rostou, krásně
voní, slyším dusot krásných
koní. Motýl letí na louku,
fuj! strašlivej pavouku!
Ves je plná radosti, děti
jedí sladkosti.

anna Švédová 4.A.

BÁSNIČKY O JARU

JARNÍ NÁLADA
Jupí už je teplo,
Ráno už je světlo.
Už se rodí mláďata,
A líhnou se kuřata.

Rostou také květiny,
Někdo má i jmeniny.
Už se těším na bazén,
Teď jsem spadla na zem.

Listy už se zelenají,
A jahody červenají.
Nejhorší je pondělí,
Musím vstávat do školy.

Je už také veselo,
Že už je to teplo.
Holky pečou jidáše,
Kluci pletou karabáče.

Půjdeme si zaběhat,
A potom i zaskákat.
Neseďte u počítače,
Tak pojď hrát si radši ven.
Tak si to jaro užijte.
My se s vámi loučíme.

Zuzana Fryčová, 4.B

Hříbátka
Hříbata se narodí,
Ne náhodou u koní.
To si klidně vyhledejte,
V příručce koní.

Mají barev několik,
To si tlučte na hřebík.
Dělají „íhá íha“,
Na nose jim roste piha.
Kobyla je šťastná,
Že malá hříbata má.

Elen Wawrzycková, 4.B

JARNÍ PROBOUZENÍ

Jupí máme teplé dny,
Půjdeme si ven hrát hry.
Potom půjdeme spát,
Ale slunce bude ještě hřát.

Máme modré pondělí,
Potom žluté úterý.
Chlapci vezmou pomlázky,
Dívky pečou beránky.

Půjdeme si ven hrát,
Nebudeme se prát!
Pojedeme na výlety,
A budeme dělat přemety.

Máme krásné kraslice,
Pomohly nám slepice.
Užijte si jaro,
Doufám, že je veselo.

Adéla Rusin, 4.B

Babička Země
Oči jako moře, vlasy jako měsíc
naše milá babička má už plno pátků přes tisíc.
Já obdivuji její milost,
mám rád tu láskyplnost.

Ráno mi rozsvítí a večer zhasne,
má milovaná babi Země.
Kolem tebe hvězda letí přímě,
škodlivý plamen lidí brzy uhasne.

Lea Ištoková, 9. A

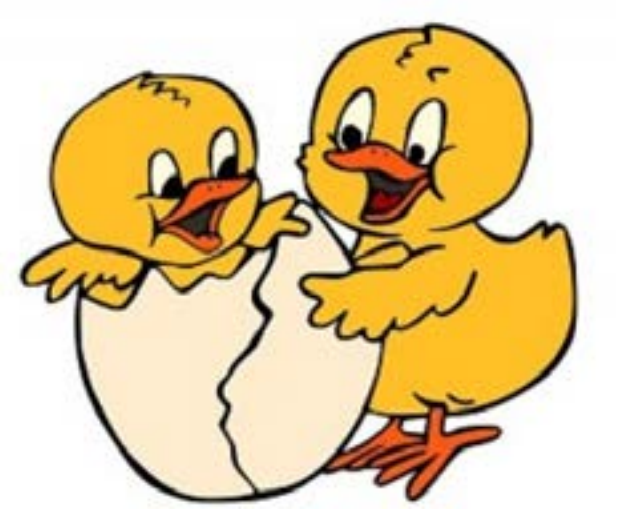

ČTU, ČTEŠ, ČTEME...

Jméno: Eliška Ušiaanaová

Jméno postavy: Harry Potter

Má hnědé vlasy a nosí kulaté brýle. Na čele má jizvu. Oblíká se do černého pláště a v ruce drží kouzelnou hůlku a sovu Hedviku.

Jméno: Ellen Šáchi

Jméno postavy: Šipková Růženka

Šipková Růženka je krásná, štíhlá a hodná. Růženka má modré oči a světle vlasy. Princezna má zlatou korunku a krásné šaty.

Jméno: Ondřej Vacal

Jméno postavy: Pejsek a Kočička

Bydlí spolu v domečku. Kočička je bílá, milá, chytrá, pomáhá a vaří výborně. Pejsek je hnědý, hodný. Kvůli popelce, ma rád Kočku.

MOJE JMÉNO

Marie 2.B

Veselá

NÁZEV KNIHY

Róza, Háňa a tajný život lesa

Tato kniha je velmi pěkná. Je o dvou dětech: Háně a Róze. Vypráví o Háňa.

MOJE JMÉNO

Valentýna 2.B

Bradovanova

NÁZEV KNIHY

Valentýnka a detektivní kancelář

Tato knížka Ivany Peroutkové je pěkně ilustrovaná, zajímavá a napínavá. ✿✿✿

MOJE JMÉNO

Rozalie 2.B

Šebnalová

NÁZEV KNIHY

Klub Sygnu Hrozivé pavúky

Klub Sygna je dobrodružná kniha a zároveň šajná. Řeší sam i příšeru pod hladinou.

Jan Macháček , 4. A

NAJDEŠ PŘÍŠERKU PODLE POPISU?

Žáci 7.A měli v hodině českého jazyka k dispozici obrázky příšerek a vytvořili k nim úžasné popisy. Zde jsou některé z nich.

Kafekat

Ahoj. Jmenuji se Kafekat. Pojmenoval jsem se takto, protože jsem závislý na kofeinu a jsem tlustý. Žiju v Černobylu uvnitř sarkofágu vedle reaktoru 4. Příšerou jsem se stal po havárii Černobylské elektrárny.

Vypadám jako tlustá kočka bez srsti se dvěma brky na hlavě, v níž dominují dvě velké oči bez řas. Na první pohled vás upoutají mé krátké končetiny.

Jsem hodný, veselý, ale také výbušný, zbabělý, starý a hloupý. Nejraději piju kafe, rád bych se dostal z této kofeinové adikce.

Lukáš Leigheb a Štěpán Musiolek

Jitů

Ahoj, jmenuji se Jitů a jsem příšera. Bydlím na záchytné stanici s kamarádem Ušem. Jméno Jitů jsem dostala podle mé oblíbené zpěvačky, na kterou se ráda koukám. Je to moje inspirace pro tvorbu alba s názvem „Nářez od Jitů".

Příšerou jsem se stala tak, že jsem spadla do díry a zůstala tam deset let. Za tu dobu mi narostly vousy, na hlavě se mi objevily lupy a zuby mi vylezly z pusy.

Jsem hodná, chytrá, přátelská, veselá a někdy trochu vtipná. Mám jako každý jiný také negativní vlastnosti – jsem vulgární, arogantní, tvrdohlavá, zlá a taky pyšná.

Jan Šmíd a Tomáš Čech

Ušo

Jmenuji se Ušo. Příšerou jsem se stalo kvůli zakleté hrušce, kterou jsem pozřelo na smetišti. Momentálně žiju na záchytné stanici s mou kamarádkou Jitů.

Jsem malé, zarostlé a ušaté – proto jméno Ušo. Na hlavě mám krátkou čupřinu, obří oči, velké uši a ústa spojená s nosem. Všude s sebou nosím svůj polštář a plyšáka.

Umím skvěle hrán na uši a jsem hodné. Jsem neustále unavené, občas protivné a mám stále hlad.

Elen Janulková a Dominika Sýkorová

Tůča

Ahoj, jsem Tůča. A jak jsem se stal příšerou? Kdysi dávno jsem býval člověkem jako všichni ostatní, jenomže jsem jednoho dne zkusil zvláštní kombinaci – hamburger a zmrzlinu. Zachutnalo mi to natolik, že se ze mě stala příšera. Místní zmrzlinář mě schovává ve sklepě a každý den mě krmí tou nejlepší zmrzlinou.

Jsem malý, tlustý a chlupatý. Na mých tlustých nohách mám tři prsty a drápky. Tělo mám kulaté, stejně jako ruce a nohy. Ocas a uši mám podobné veverce, akorát o něco větší. Zmrzlinář mi říká, že mám roztomilý obličej, což si však nemyslí ostatní lidé.

Jaké mám vlastnosti? Začněme od těch kladných – jsem milý, přátelský, přesto ale nemám moc přátel, pouze zmrzlináře a Nádora. Mám rád obětí. Mezi mé špatné vlastnosti patří, že rád jím VŠECHNO. Jsem líný, lehce strašidelný. Mezi mé záliby patří spánek, jídlo, dlouhé

rozhovory se zmrzlinářem a Nádorem.

Marek Rissner a Ondřej Martinček

Okoun

Jmenuji se Okoun. Bydlím nedaleko místního lesa ve vyhořelém domě. Měl jsem rodinu, která uhořela v domě, kde bydlím, zachránil jsem se jen já. Jediné, co mi po mé rodině zůstalo, byla baterka a dýně. Oheň mi spálil kůži na hlavě. Stal jsem se příšerou.

Mám velkou hlavu s velkýma skleněnýma očima, ve které si ukrývám jídlo, velké ostré zuby, v jedné ruce baterku a v druhé ruce dýni. Nejraději nosím oranžové tričko s hallowenskou dýní, obyčejné černé kalhoty a tmavě modré boty.

Jsem hodně společenský, mám rád lidi a rád jim pomáhám, i když mou pomoc často odmítají, protože se mě bojí. A tak si vystačím i sám se sebou. Rád chodím do lesa na hřiby – to je má nejoblíbenější činnost.

Alexandr Holub a Jakub Dvořáček

Letoun

Jmenuji se Letoun. Říkají mi tak, protože rád létám ve svém ufu. Příšerou jsem se stal po vyslovení přání. Ráno jsem se probudil jako příšera. Trvalé bydliště nemám, nebo spíš jak se to vezme, mým jediným domovem je mé milované ufo.

Jak vůbec vypadám? Mám dvě velké bílé oči a velkou zelenou hlavu. Tělo mám v poměru s hlavou malé, světle zelené a občas se na mě vyskytnou bílé fleky. Na rukou a nohou mám mezi prsty blány.

Co se týče mého charakteru, jsem pozitivně naladěný, hodně přátelský a rád pomáhám druhým. Dokážu se lehce naštvat a urazit. Má jediná záliba je každodenní noční průlet městem.

To jsem tedy já a teď je řada na tobě. Ahoj!

Adrian Swaczyna a Mattias Gadowski

Kiborg

Ahoj! Jmenuji se Kiborg. Kamarádi mi často říkají, že mě nejvíce baví poslouchat hudbu než poslouchat okolí. A je to pravda, protože žiju s mamkou na planetce Borg a tam se to okolí moc poslouchat nedá. Dříve jsem, jako všichni Borgové, býval člověkem. Když jsem se narodil, tak planetu zasáhl asteroid, který nás všechny proměnil na příšery a začalo se nám říkat Borgové.

Říkají mi, že vypadám jako kliďas, ale když mě něco vytočí, umím být dost agresivní. Jsem oranžový a jako jeden z mála Borgů mám modré skvrny. Kamarádům to přijde jako frajeřina, ta mi to dost závidí, ale já závidím jim, že ty skvrny nemají. Většinu času nosím sluchátka, protože se v nich cítím klidněji a bezpečněji.

Abych se taky pochválil, ta musím říct, že jsem dost hbitý, a proto mi jde šerm. Když mě chce někdo zasáhnout kordem, uskočím, nebo se ohnu. Stal jsem se mistrem mezi Borgy. Ve škole mi celkem jde zeměpis a dějepis. Abych neříkal jen své klady – jsem závislý na poslouchání hudby. Bez sluchátek a mého přehrávače nevydržím ani den. Snažím se s tím bojovat, ale moc mi to nejde.

Filip Kempný a Tomáš Drábek

A+
2+2=
FORE

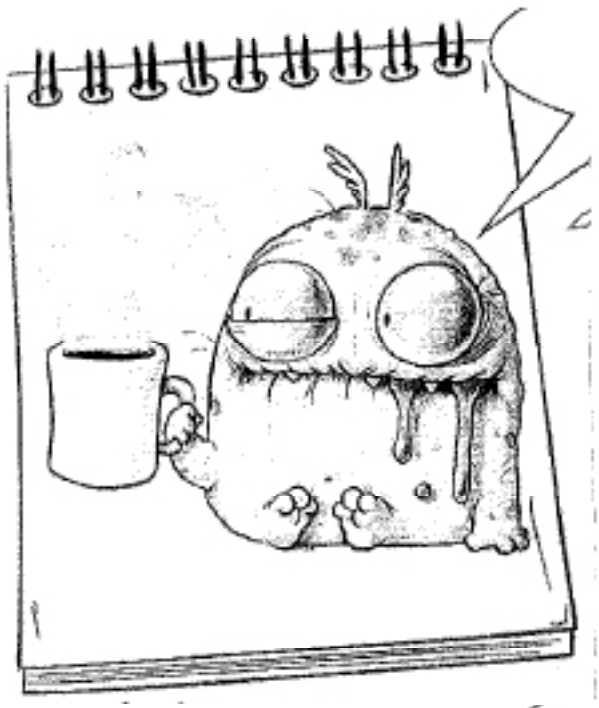

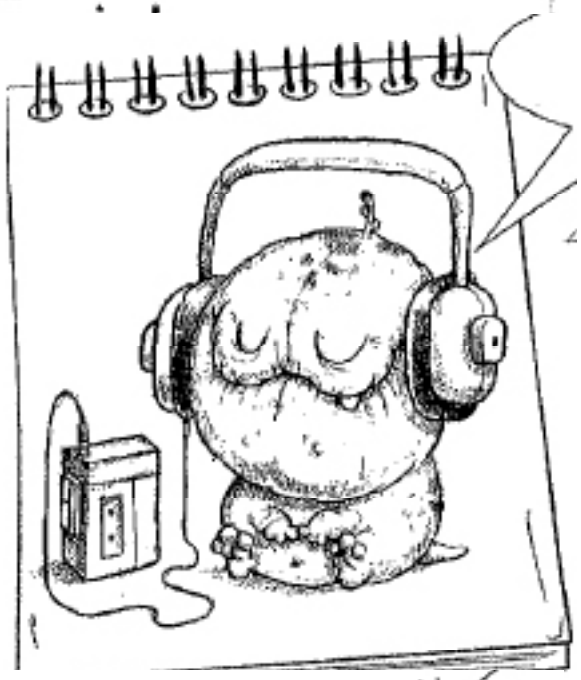

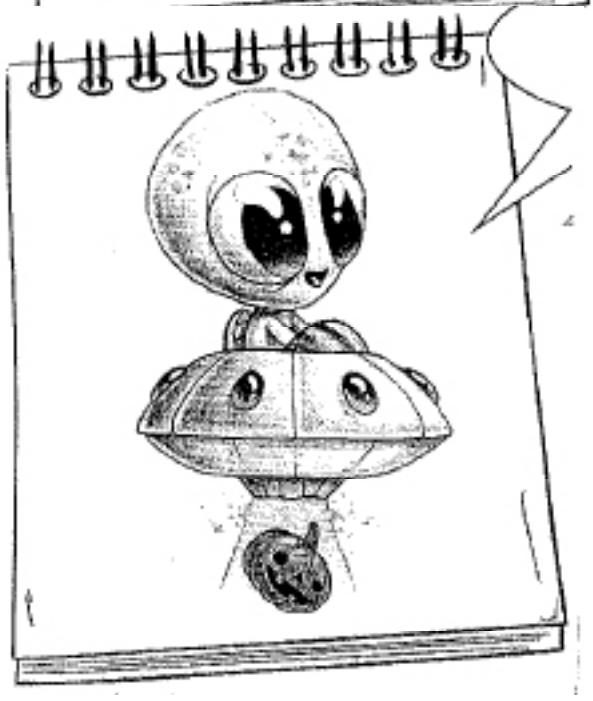

STROM MOTÝLŮ

Žáci ze 3.B si vytvořili strom plný motýlů. Tento strom by měl žákům připomínat, že i když jsme každý jiný, stejně jako motýli, tak i přesto jsme součástí jedné třídy a musíme držet pospolu. Zároveň by měl tento strom symbolizovat místo, které jim bude připomínat, že vše špatné jednou skončí a bude zase dobře…

Naši šikovní prvňáčci

Anička, 1. C

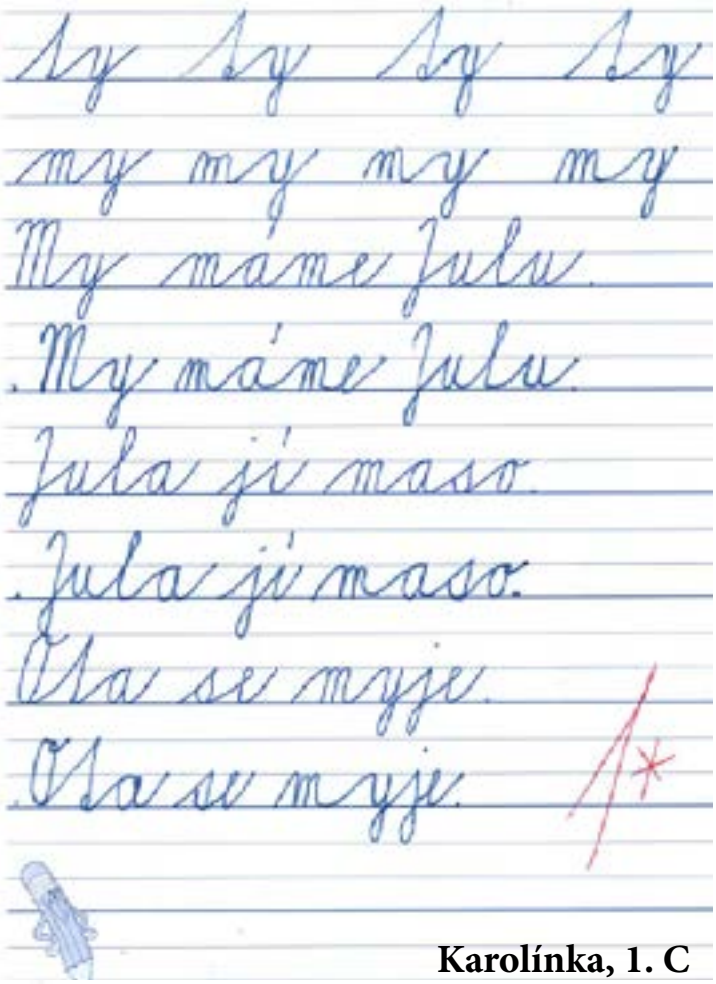

Karolínka, 1. C

Honzík, 1. C

EMMI PRYSCOVÁ 1.C

Anička a Pepík si hrají na louce s míčem. Sluníčko svítí, po obloze pluje 1 mrak. Přes louku teče potok. U potoka roste strom. V potoce plavou 3 ryby. U stromu roste muchomůrka.

KUBA NEROVSKÝ 1C

Anička a Pepík si hrají na louce s míčem. Sluníčko svítí, po obloze pluje 1 mrak. Přes louku teče potok. U potoka roste strom. V potoce plavou 3 ryby. U stromu roste muchomůrka.

Co právě čtou čtenáři z 2. A?

Co právě čtu?

Hlavní postavy knihy, kterou čtu jsou pejskové Štaflík a Špagetka. Špagetka má černou srst, je dlouhý a nosí žlutou mašli kolem krku. Štaflík má bílou srst, je vysoký a nosí červenou mašli kolem krku.
Rozhodli se, že odejdou z domova. Chtěli zažít opravdové psí dobrodružství. Jejich největším nepřítelem se stala vrána. Jednou jim dokonce zničila čerstvě vymalovanou stěnu. Štaflík a Špagetka se nevzdali, vránu vyhnali, stěnu po ní opravili a natřeli všechno na bílo.
Vrána jim záviděla jejich krásný domov. Kniha se mi líbí, protože je o přátelství a je veselá.

Michael Žídek 2.A

Co právě čtu?

Právě čtu Říkání o víle Amálce. Napsal ji Václav Čtvrtek. Moje hlavní postava se jmenuje Amálka. Je to víla. Má dlouhé blonďaté vlasy a modré oči. Ráda nosí modrý věneček z květin, bílé šaty, modré boty. Její domov je les. S kamarády zažívá různá dobrodružství.

Eliška Kozaczková 2.A

Co právě čtu?

Právě čtu knihu Uzdravený poník. Moje hlavní postava se jmenuje Polly. Je to poník. Jeho majitelka se jmenuje Mia. Mia má dlouhé vlasy po pas, spletené do copu. Polly má hnědou a bílou barvu. Obě končetiny má bílé. Má nádherné čokoládové oči, hnědou hlavu s malým pruhem mezi očima a nozdrami. V mé knížce jsou letní prázdniny, je nádherné slunečné počasí. Mia se svým poníkem zažívá hodně dobrodružství.

2.A Klára Józsová

Tereza Slováková, 9. A

ÚNIK Z KNIHOVNY PANA LEMONCELLA - RECENZE

AUTOR: Chris Benstein

Knihovna s mluvícími hologramy, která potěší doslova všechny a v jakémkoliv věku. Jednoduchá fantasy oddechovka na pár večerů.

A tak Kyle sešel do sklepa a objevil tam jednu ze svých nejoblíbenějších deskových her: Domácí i venkovní hon za pokladem pana Lemoncella. Populární tvůrce her pan Lemoncello s ní slavil obrovský úspěch. Když byli Kyle a jeho bratři menší, hráli ji tak často, že paní Keeleyová napsala do firmy pana Lemoncella, aby jí poslali nový balíček hracích karet. Nové karty obsahovaly nejrůznější podivnosti, které jste měli nacházet, jako třeba „vytahané dospělácké trenýrky", „špinavý talíř" nebo shnilou slupku od banánu".

Luigi Lemoncello je světově známý tvůrce her. Kyle Kelley je dvanáctiletý fanoušek pana Lemoncella. Miluje všechny jeho hry, a když vyhraje jednu z dvanácti pozvánek, je štěstím bez sebe. Spolu s dalšími jedenácti dětmi má možnost užít si noc plnou zábavy v knihovně. Není to ledajaká knihovna, nacházejí se zde hologramy zvířat, různých lidí, staveb a dalších věcí. Avšak když se ráno skupinka dětí probudí, dveře jsou zamčené. Mají za úkol najít cestu ven. Kdo vyjde ven jako první, vyhraje hodně lákavou cenu.

Uložte, prosím, všechny mobilní telefony, tablety a iPady do beden, které vám poskytli naši hlídači Clarence a Clement. Elektronika bude po dobu vašeho pobytu uložena do bezpečí a při odchodu ji dostanete zpátky. Můžete používat dotykové počítače ve stolech, pokud budete potřebovat procházet katalog knihovny a vyhledávat něco na internetu. Z těchto zařízení nicméně nelze posílat ani na ně nelze přijímat e-maily nebo textové zprávy jakéhokoliv typu. Konec jsem tak nějak hned od začátku čekala - hlavní postava má to štěstí že se mezi těch dvanáct dětí dostane, byť svou práci odbyl, a samozřejmě vyhraje. Moje emoce byly při čtení hodně smíšené. Někdy jsem byla zaražená, jindy šťastná a někdy třeba překvapená, nebo naštvaná. O jednotlivé děti jsem se většinou nebála, ale když se jedna z účastnic zasekla do třídičky knížek s domněnkou, že jí to pomůže vyhledat cestu ven, přiznávám, trochu jsem strach měla.

Postavy byly hodně odlišné. Kyle Kelley je opravdu milý a v průběhu je asi nejhodnější ze všech. Pomáhá ostatním, je hodně hravý, a jak už jsem zmínila, miluje hry. Pravý opak je Charles Chiltington, který byl opravdu otravný, pasáže, kde vystupoval, promlouval, jsem měla dokonce sto chutí přeskočit. Jak se říká - lezl mi na nervy. Charles je typická „vlezdoprdelka", která když nikde nejsou kamery nebo někdo dospělý, tak na všechny nadává, pomlouvá je. Prostě falešný člověk .

Chiltington byl had. Ještě hůř. Slimák. Možná pijavice. Něco kluzkého a slizkého, co po sobě nechávalo mastnou stopu a přiživovalo se to na nápadech ostatních. Proto Chiltington během včerejšího večerního honu za zákusky sledoval ty dva knihovnické šprty, Pecklemana a Fernandeze. Haley byla dost chytrá, aby chápala, že jim Chiltington chce krást nápady. Nejlepší a nejnapínavější okamžiky knížky byly části, v nichž děti řešily různé rébusy. To jsem si pak sama lámala hlavu nad tím, jak bych to řešila já. A musím říct, že opravdu netuším, zda bych se z této knihovny dostala…

1968 CESTA VEN VEDLA DOVNITŘ

„Počkejte," řekla Haley. „Vzpomínáte na všechny ty otázky ze znalostní soutěže, kterou jsme hráli v pátek večer? Vedla jsem si tak příšerně, že jsem si jich pak pár našla na googlu. A

všechny byly z roku 1968."
„Já jsem si taky zjišťovala pár věcí," ozvala se Sierra.
„Pan Lemoncello se narodil v roce 1956. To znamená, že dvanáct mu bylo v roce 1968."
„Hmm," protáhla Akimi. „A má to nějaký význam?"
„To si piš," přikývl Kyle. „Rok 1968 je klíčem."

Kniha je psána napínavě, srozumitelně s lákavou zápletkou, při čtení často ztratíte pojem o čase. Ano, až tak je skvělá. Milým překvapením pro mne byly drobné ilustrace, které mi pomohly ujasnit si představy. Jediné, co mi v knize vadilo, byl, jak už jsem psala, Charles. Ale co by to bylo za knihu bez takové postavy, že jo. Pokud váháte, zda si přečíst tuhle knihu, neváhejte a jeďte do toho. Nebudete litovat!

Nikol Hamplová, 7. A

VYPRAVOVÁNÍ

Začalo léto...

Začalo léto. Patrik a Marek jsou na prázdninách na Šumavě na chatě strejdy Karla. Těší se na to každý rok, protože strejda je super zálesák, se kterým je vždycky sranda. Škoda, že je to vždy jen na týden, protože strejdovi pak končí dovolená.

Letos to bylo trošku komplikovanější. Strejda je totiž i dobrovolný hasič a zrovna v té době, kdy byli kluci u něj na chatě a užívali si pobyt v přírodě, musel odjet hasit lesní požár. „No nic kluci," řekl strejda, „už jste velcí kluci, jeden den to beze mne vydržíte." A odjel. „Juchú," jásali kluci, „můžeme si dělat, co chceme!" Avšak po nějaké chvíli zjistili, že je to bez strejdy nuda. „Víš co, Patriku?" říká Marek, „vsaď se, že přespím v lese, jako to udělal v našem věku strejda Karel." „No ty určitě, ty se bojíš i sýčka v lese, ty posero," odpověděl na to Patrik. „Dobrá, tak se tedy vsadíme! Ten, kdo déle vydrží v lese, vyhrává všechny palačinky, co nám tu strejda nechal." odvětil Marek. Patrik dlouho neotálel a s úsměvem povídá: „Dobře. Jelito, kopyto, platí to." Kluci se oblékli a šli.

Vydali se směrem k malé jeskyni, kde už se strejdou párkrát byli. Po cestě sbírali lesní ovoce a povídali si. Kousek před jeskyní říká Marek: „Sakra, zapomněli jsme si naši zálesáckou výbavu, měli bychom se pro ni vrátit." „Mně se už ale nechce zpátky," odvětil na to Patrik. To se Markovi nelíbilo: „Vždyť nemáme ani nůž, ani baterku, ani kompas, a dokonce ani čutoru!" „Nebuď srab, jdeme do jeskyně, sázka je sázka," řekl Patrik a přidal do kroku. Za chvíli byli u jeskyně. „Pojď, brácho, půjdeme tam spolu," řekl Patrik odhodlaně. „Ne, ne, já tam nejdu, bez baterky ani náhodou," vystrašeně pověděl Marek. Tak se tedy Patrik vydal do jeskyně sám. Jak tak šel hlouběji a prohlížel si vnitřek jeskyně, která vypadala temně, zvolal na Marka: „Pojď, brácho, nemusíš se ničeho bát." Ten však stále čekal venku. Po chvíli se z jeskyně ozvalo hlasité „Á á, au, au, něco mě kouslo do nohy. Pomoc brácho!" Marek rychle zapomněl na svůj strach a utíkal Patrikovi na pomoc. Vytáhl ho z jeskyně a zjišťoval, co se mu stalo. „Něco mě kouslo do nohy a strašně to bolí." Marek se koukl na ten kousanec a řekl: „Sakra, to byla asi zmije, musíme rychle do nemocnice."

Mezitím se však začalo stmívat. Klukům bylo jasné, že je to hra o čas, protože za chvíli bude tma a bez baterky se nikam nedostanou. Marek začal tahat Patrika, ale po chvilce se Patrikovi začalo dělat špatně a hrozně ho bolela noha. „Běž, Marku, sežeň pomoc, já to tady zvládnu,

jinak se odsud nedostaneme.“ Marek běžel, co mu síly stačily, a po chvilce uslyšel bouchnutí dveří auta. Bylo mu jasné, že je to jejich poslední šance, a začal křičet: „Pomoc, pomoc!“ Za chvíli se před ním objevil lesník, který tady zrovna značkoval stromy. Marek mu řekl, co se jim přihodilo. Lesník na nic nečekal a běžel s Markem k Patrikovi. Naložili ho do auta a jeli s ním do nemocnice. Měli obrovské štěstí, že tam ten lesník zrovna byl. Patrik je totiž navíc alergik a zmijí uštknutí ho mohlo zabít.

Ondřej Pavelka, 6. A

Jamie Vardy

Za devatero horami a devatero řekami, žil byl jeden chudý sedlák Jamie. Celým jménem Jamie Vardy. Už od mládí byl docela odstrkován ze skupinky jiných dětí, ale nějak moc mu to nevadilo. Zaměřoval se hlavně na svou budoucnost a chtěl pracovat na hradě. Dokonce se mu to jednou skoro povedlo, ale Riyad Mahrez, cizinec, byl rychlejší. Král ale Jamieho sledoval a pozoroval, jak pilně pracuje.
Jednoho dne se Riyad ocitl se velkém problému. Pomohl zlému černokněžníkovi z Manchesteru dostat se na hrad. Naštěstí ho Wess Morgan, velitel hlavní stráže, zastavil. Král se hněval. Okamžitě Riyada vyhodil z království a na pozici kuchaře dosadil právě Jamieho. Nejprve to Jamiemu moc nešlo, ale král mu dal ještě jednu šanci. Jamieho to potěšilo a 7 týdnů v kuse připravoval jiné a čím dál tím lepší pokrmy. Král si všiml Jamieho bystrého kreativního přístupu, nikdy se nedal žádným problémem zaskočit, a tak ho nakonec král jmenoval svým rádcem.
Jamie byl tak nadaný, měl stále dobrou náladu, ze všeho se dokázal radovat, byl spravedlivý. Všichni v království ho měli rádi. A když všichni, tak všichni. Získal si i srdce princezny, kterou si nakonec vzal za ženu a stal se králem. A spolu s královnou žili šťastně až do smrti. Nebo to bylo jinak?

Filip Kempný, 7. A

Tajemný les

Patrik a Mirek jeli k strýcovi na chatu, protože byly prázdniny. Jednou při setmění šli do lesa a něco našli. Nevěděli, co to je, bylo to zelené a zářilo to, jako by tato věc vůbec nepatřila na zem.
Patrik řekl: „Jednou jsem viděl film o mimozemšťanech a takou podobnou věc tam měli.“
Mirek se zeptal: „A k čemu ji tam používali?“
„K otevření portálu na jinou planetu, nechceš to jít zkusit?“ zeptal se Patrik.

Kluci to šli zkusit, vzali zářivou věc do ruky a rozpůlili ji a v tu chvíli se otevřel portál. Začalo lít jako z konve, byla velká bouřka, zvedal se vítr a v tu chvíli někdo vylezl z portálu. Na první pohled bylo poznat, že to není člověk. Měl podivně zelenou barvu, vypadal jako mimozemšťan a říká: „Vy jste otevřeli náš portál, musíte nám ho pomoci zavřít a schovat ho co nejlíp, aby ho nikdo nenašel, jinak si vás odvezeme s sebou a už vás nikdy nikdo nespatří!“
Portál zavřeli tak, že ty kusy zářivé věci dali k sobě a svázali provázkem. Strýcovi to samozřejmě neřekli. Kluci se vsadili, kdo ho schová líp. Jednoho dne po setmění šli do lesa a každý zvlášť se snažil vymyslet, kam to schovají. Patrik ho chtěl hodit do rybníka a Mirek ho chtěl zase dát do ptačího hnízda. Nakonec se kluci dohodli, že ho hodí do rybníka.
Svůj úkol splnili a šli domů a nikomu se naštěstí nic se nestalo.

Nela Mirová, 6. A

ONDŘEJ ŠEDIVÝ S.A

DOPLŇ HLAVNÍ MĚSTA!

1. hlavní město Francie
2. hlavní město Česka
3. hlavní město Rakouska
4. hlavní město Chorvatska
5. hlavní město Bulharska
6. hlavní město Velké Británie
7. hlavní města Uhrajiny
8. hlavní město Portugalska
9. hlavní město Slovenska

HLAVA STÁTU JE _____.

Tereza Trnečková, 7. B

BÁSNIČKY DLE KOSTKY S PIKTOGRAMY

On the land

there stood a plant.
From its tree grew an apple
there could be heard a single crackle.
As the sun got higher
the tree caught on fire.
When out is the moon
the apple was gone too soon.
On the land there's only the light of the sun
this was supposed to be fun.

Bára Kowolowská, Bianka Zielonková, 9. A

It was late evening,
when I was looking at my ceiling.
I heard some noises and there were some voices.
I was lying in my bed when I got scared.

I shouted „Who is there?"

No one answered,
so I was awere.

Suddenly my phone rang.
He said „I´m in your house!"
Then out of nowhere…. BANG!!!!
I saw it. It was Killer Mickey mouse!

He ran into my bedroom
so I hid in my closet.
When he came in I smashed him with a book,
and then his eyes closed.

Vít Ďuriš, Ondřej Smyček, 9. A

There is a story,
many times told,
how you can find glory,
you just got to be bold.

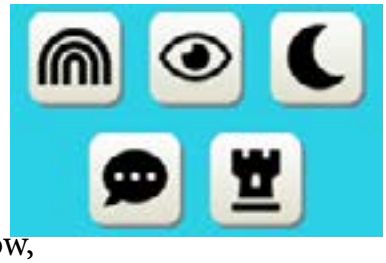

At the end of the rainbow,
which shines with the moon,
far in the north, tower will show.
Follow its shadow and you´ll reach it soon.

Keep an eye out for the beast,
that can be thwarted with strenght and wit,
do not disturb peace of the deceased,
your bones may soon next to theirs sit.

Don´t be greedy, take what you must.
All the gold is shiny but cold,
you´ll have everything if you beat your lust,
then you´ll be the story many times told.

Tereza Slováková, Lea Křivanová, 9, A

What my heart thinks

Your smile reminds me of sunlight
because it shines like a star in midnight
When I look into your eyes
I know that I never want to see them crie
I wanna spend with you all my time
because we always stick together like a slime
When we will be older we should get engage
because that is the next stage
of our love, and then I´II never fly
away from you like a dove…

Tereza Poledníková, Adéla Matejková, 9. A

První věc, kterou bych udělal jako prezident, by byla….

Jako prezident bych neměl takové pravomoci zasahovat do vlády, ale určitě bych se s vládou pobavil o chodu naší země, protože lid má být na prvním místě. A kvůli probíhající inflaci bych jednal rychle. Jak může mít ČR tak drahou elektřinu, když jsme jedna z nejvíce produktivních zemí jaderné elektřiny. Samozřejmě bych byl demokrat a byl bych pro západ. Naši zemi bych reprezentoval v cizině nejlíp, jak bych mohl. Snažil bych se prosadit Česko v NATO a v EU. V pomoci Ukrajině bych pomáhal stále, protože si myslím, že Rusko si nemůže dovolit zaútočit na menší zemi. Dalším cílem by bylo změnit školní systém, ten stávající mi přijde o dost zastaralejší než v jiných zemích. Hodně času bych investoval do podpory mladých, protože mladí lidé vedou k budoucnosti země. Můj hlavní cíl zní, zaměřme se na budoucnost a nezabírejme se minulostí.

Sebastian Vávra, 8. A

Prezident by měl být odpovědný, chránit lid. Podpořit svůj lid v těch nejtěžších chvílích. To bych udělala. Podpořila bych lid a v této době obzvlášť. Poslední tři roky byly náročné pro všechny, ale hlavně pro děti. Ještě pořád jsme si nikdo pořádně nenavykli. Soustředila bych se na vylepšení či reformaci školství. Ve škole potřebujeme být vnímáni, a to spousta z nás není. Školy by se měly začít přizpůsobovat 21. století. Spousta z nás neslyšelo v 8. třídě o sametové revoluci. To jsou naše dějiny! Jsou nám blízko. Školské osnovy se potřebují měnit a obnovovat. Musíme se naučit, jak pracovat s penězi, celou finanční gramotnost a mnoho dalšího. Jenom potřebujeme být slyšet.
Další faktor je určitě cena energií. Dodavatelé nevědí, kdy přestat zdražovat a stropy jsou pří-

liš vysoké. Potřebujeme se sjednotit, a ne se rozdělit, v téhle době je to důležité.
Lidé potřebují mít důvěru a oporu. Občas to v naší zemi vypadá, že jsme zvonili klíči na Václavském náměstí zbytečně. Nejdůležitější věc by pro mě jako pro prezidentku byla důvěra mé země. Byla bych oporou jak pro děti, tak pro dospělé. Volba je důležitá pro naši budoucnost. My jsme budoucnost, tak volme to nejlepší, co můžeme. Pro budoucnost!

Nela Krejčová, 8. A

Úvahy nejstarších žáků

Mentální zdraví a mladí lidé

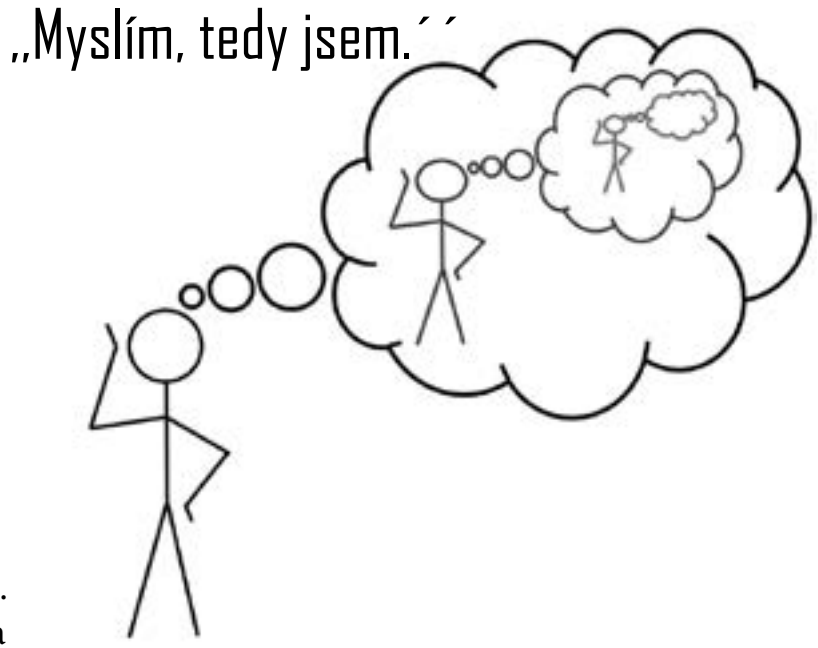

Okolo mě se pohybuje dost mladých lidí, co tiše trpí, příčin je spousta např. rodina, škola, okolí, internet a mnoho dalších. Je to obrovský problém zejména kvůli znehodnocování staršími lidmi. Znáte to „ty celej den jenom ležíš a nic neděláš!“ a přitom si neuvědomíte, že daná osoba může zvažovat, zda má důvod zůstávat na živu.
Mnoho mladých lidí se bojí si přiznat, že mají problém, včetně mě, dlouhou dobu jsem si nebyl schopný přiznat, že to, jak se cítím, zkrátka není v pořádku. Namísto toho se tak zavřeme v pokoji a hodiny tiše brečíme do polštáře.
Škola tomuto není zrovna dvakrát nápomocná, věčné předhánění v tom, kdo dostal lepší známku, kdo byl v hodině aktivnější nebo kdo má rovněji narýsovaný pravoúhlý trojúhelník, je to potřeba? Jako jasně, vyzdvihovat úspěchy je naprosto v pořádku, ale když o vás někdo před třídou 20 lidí prohlásí, že na danou látku jste naprosto blbý, pro hlavu to zrovna nejzdravější není. Mohu mluvit za sebe a jistě i za mnoho jiných, že škola v hlavě dokáže udělat pořádný nepořádek, není to nutně chyba učitelů, ale systému jako takového.
Dalším i mně blízkým faktorem jsou sociální sítě. To si tak otevřete Instagram a tam uvidíte ty šťastné tváře, životy naplněné až po okraj zážitky, ale nikdo už neukáže, jak se skutečně cítí, z pozice mladého člověka, co takřka denně tráví čas na internetu, ať jsou to videa, fotky, nebo třeba diskuzní fóra, mohu se 100% jistotou říct, že valná většina lidí nikdy neukáže svůj pravý stav. Zní to možná hloupě: „Přece nebudu ukazovat, jak bulím ne?“, avšak zejména dětem či puberťákům by přesně tohle pomohlo, ta ukázka reality.
Jsem ve věku, kdy jsme nejzranitelnější a nejvíce se vyvíjíme, denně vídám desítky negativních komentářů zacházejících až k výhrůžkám k bůh ví čem, mám na internetu pár přátel, ve věku 14-17 let, více než polovina z nich trpí ať už depresí, úzkostmi a podobně. Na vině je často bohužel i rodina, protože dříve „byla jiná doba a dnešní děcka si jenom stěžujou“. Takto k tomu přistupuje mnoho rodičů, a to je špatně, alespoň teda za mě.
Žijeme jenom jednou, můj skromný názor je, že ač se díkybohu toto téma stalo poslední dobou řešeným, není to dost. Každý jsme asi někdy negativní, to je v pořádku. Myslím si však, že jednat takto bezdůvodně je hloupé. Měli bychom brát ohled na to, že ne vždycky jsou ti nejvíc pozitivní lidé vždycky šťastní.

Touto úvahou bych chtěl vzbudit v ostatních možná jisté zamyšlení nad tím, jak se chováme k druhým. Zdraví máme jedno, a to mentální mnohdy může bolet více než to fyzické. Proto se zamyslete, jak se chováte a jestli je potřeba komentovat vše. Položme si proto vždy raději otázku: „Jak bych se cítil v situaci dané osoby?“

Lukáš Beňovič, 9. A

Posmrtný život

Nejsem sama v přesvědčení, že většina strachů je jen skrytý strach ze smrti. Člověk se nebojí tmy, bojí se toho, co se v ní skrývá. Myšlenka smrti je tedy neustále kolem nás. Visí nad námi jako Tantalův balvan a my předstíráme, že se nás netýká. Že nehrozí, že každou chvílí spadne. Z pohledu vědecky založeného ateisty je smrt celkem jednobarevná. I tohle nemusí platit pro všechny, ale ne každého nadchnou zákony termodynamiky. Přesně v nich najdeme naši první myšlenku. Energie ve vesmíru nevzniká, ani nezaniká. Zní to hluboce, ale jak to vypadá v praxi?

Abychom fungovali, existovali, musíme v sobě mít nějakou energii. Jakmile zemřeme, nebude v našem těle této energie potřeba. Kam tedy odejde? Jak už víme, zaniknout nemůže. Někteří věří, že se tato energie přetvoří, a tak vznikne to, co známe jako duchové. Pro mě přesvědčivější je nápad, že tato energie umožní existenci něčemu dalšímu. Tak po mé smrti můžu být například kareta nebo květina.

A kdo ví? Možná za pár tisíc let pomůžu zažehnout něčí slunce.

Tento pohled na svět je možná lehce uklidňující, ale chybí mu důležitá část, kterou naopak oplývá většina náboženských pohledů. Trest a odměna. Například v Indii věří, že člověk bude znovuzrozen podle svých zásluh. Dobrý člověk, který strávil svůj život pomáháním druhým, se znovu narodí do bohaté milující rodiny. Špatný člověk, žijící z neštěstí jiných, bude v příštím životě narozen do nejnižší kasty.

Křesťané věří, že člověk se k poklidnému posmrtnému životu nedostane, pokud nebude následovat dlouhý seznam, v dnešní době mnohdy „nedodržitelných´´ pravidel. Pravidel, na které někteří nahlížejí jako na nemorální. Nedodržíte-li tento seznam, víte, kam míříte. Do pekla. Do věčného utrpení bez šance na útěk.

Velmi oceňuji představu starověkého Řecka. Kdo byl zlý a sobecký, jde na trestná pole. Tam dostane trest ušitý na míru podle jeho provinění. Kdo byl obětavý, odvážný, něco dokázal a zkrátka byl hrdina, putuje do Elysia. Tropické pohody nebo klidné vesničky na venkově. Podle toho, co si představujete pod pojmem ráj. To ovšem nemusí být konec. Duše v Elysiu mají možnost zvolit si znovuzrození a pokud zůstanou hrdiny i v několika dalších životech, vyhrají tím neomezený pobyt v ještě překrásnějším resortu. Na ostrovech uprostřed Elysia. Tudíž celkem dobrá motivace nechovat se k jiným zle.

Nejstrašidelnější část řeckého podsvětí je zároveň i ta nejobydlenější. Jelikož trestná pole jsou pro padouchy a Elysium pro hrdiny, Asfodelova pole jsou pro většinu z nás. Pro ty, co jen žili. Duše zde bloudí v davu cizích, kteří jsou už ne tak živoucí ukázkou toho, co čeká všechny nově příchozí. Každý zde totiž časem ztratí vzpomínku na své blízké, svůj život a celkově na sám sebe. To je osud horší než peklo.

Jak se tedy tomuto konci vyhnout? Radši než konvertovat, mohli bychom se starat více o druhé. Mohli bychom být méně sobečtí a více obětaví. Protože jak už víme, slušní, čestní lidé mají vstupenku do ráje většinou zaručenou.

Lea Křivanová, 9. A

Hudba

Hudba je velmi rozsáhlé téma, je to věc individuální, čili se každému líbí něco jiného. Spousta lidí si vybírá např. podle toho, co poslouchají lidi v jeho okolí, kde vyrůstá, nebo co právě letí. Podle mého názoru je na každém, co poslouchá, ale někteří jsou takoví, že když někdo neposlouchá zrovna to co on, tak je to špatně. Toto se stává často lidem, kteří poslouchají vážnou hudbu. Lidé, teda zejména teenageři, mají tendenci nějak ponižovat nebo se vysmívat těm, co to poslouchají, protože jim přijde, že tento žánr není nijak zajímavý. Já to osobně ráda poslouchám, protože se mi u toho dobře relaxuje, ale také ráda přemýšlím, co si daný skladatel myslel nebo představoval. Myslím si, že je to kvůli tomu, že je teď pro spoustu lidí „in" POP, RAP, R&B. Vážná hudba je něco, co si představí, že to poslouchají starší lidé, kteří kdysi neznali RAP apod.

Podle mého názoru by hudba, kterou posloucháte, nemělo být nic, za co byste se měli stydět. Každému se líbí něco jiného, a to, že si budete v hudební výchově povídat o něčem a někdo o tom bude vědět víc než druhý, neznamená, že neposlouchá jiný žánr. Já to mám třeba podle nálady.

Prostě ať si každý poslouchá, co chce.

Kateřina Kempná, 9. A

Tomáš Drábek, 7. A

Čím bych chtěla být

Čím bych chtěla být? Tuto otázku jsme si každý alespoň jednou položili. Každý z nás měl určitý sen a představu o našem vysněné povolání. Já jsem si v dětství vysnila někomu pomáhat (lékař, zvěrolékař). Postupem času jsem zjistila, že toto povolání není tak snadné, jak jsem si v dětství představovala. Nejen vystudování
obtížných vysokých škol, ale také pohled na krev mi nedělá úplně dobře. Druhým důvodem, proč toto povolání není pro mě, je mít ve svých rukách život někoho jiného. Že jejich život

záleží na vás. Takže z toho sešlo. S dospíváním přicházel čas, kdy jsem se měla začít rozhodovat, bylo tu mnoho možností (pilot, letuška), ale na tato
povolání nějakou určitou střední školu nepotřebujete, tak jsem si řekla, že se k tomu můžu vrátit. Teď mám v hlavě snad už poslední nápad, který doufám, že mi vyjde a tím je učitelka ve škole. Proto jsem si vybrala i střední školu s tímto zaměřením. Chtěla bych mít nějaký titul a pak se uvidí. Poslední myšlenku, kterou bych chtěla do
této úvahy dát, je ta, jak si může ještě dítě vybrat, čemu se chce věnovat celý život. Myslím si, že to není správně.

Bára Kowolowská, 9. A

Může mít sport, hlavně vrcholový, negativní dopad na lidské zdraví?

Sport byl, je a bude hodně diskutovaným tématem všude ve světě. Je ale sport opravdu tak zdravý, jak se na první pohled zdá? Nebo je to jen a jen nákladná finanční záležitost? Nemluvím teď o rekreačních zálibách, jako je třeba krátký běh, projížďka na kole nebo jiné sportovní aktivity. Mluvím o opravdových profesionálech. O lidech, kteří mají v životě jasně daný cíl. Prahnou po zisku zlatých medailí, chtějí slyšet svou vlastní národní hymnu se slzami v očích, chtějí, aby je lidé na ulici poznávali a chtěli fotku nebo autogram. Co za tímhle ale stojí? Co všechno musí tito lidé svému tělu udělat, aby dosáhli svého? Dlouhé roky trénování? Doping? Jiné látky, které ohrožují tělo sportovců?

Myslím, že každý, kdo někdy dělal nějaký sport, ho chtěl dělat naplno. Vidiny toho mít doma tolik medailí, že není místo, kam je dát. Vidiny zástupů fanoušků, kteří se mohou přetrhnout o to, kdo se s Vámi vyfotí nebo jen prohodí pár slov. I já jsem tyhle chvíle měla. Sen kariéry profesionální golfistky… to se mi kdysi líbilo. Teď už vím, že to, co jsem kdysi chtěla, dělat nechci. Když jde vše podle plánu, medaile jen přibývají, je to super. Co když ale přijde náhlé zranění, kvůli kterému musíte přerušit svou kariéru? Nebo co hůř, když budete nuceni kariéru ukončit? Okolí začne na sportovce vyvíjet tlak a dotyčný už nemá problém jen s tou fyzickou stránkou, ale i s tou psychickou. Co potom?

Myslím, že sport je nevyzpytatelný a náročný ve všech možných směrech. Může mít tedy sport, hlavně ten vrcholový, negativní dopad na lidské zdraví? Za mě ano.

Ema Heczková, 9.B

Praví přátelé a poznáme je někdy vůbec?

Praví přátelé jsou ti, kteří nám pomohou kdykoliv je potřeba. Někdy se může stát, že až zapomínáme na sebe. Například my máme problémy, které je třeba vyřešit, ale je nám to jedno, protože je pro nás hlavní, aby byl ten náš kamarád v pořádku.

Každý z nás má přátele, někdo jednoho a někdo zase několik, ale nesmíme zapomínat, že mít jen pár kamarádů je úplně v pohodě, hlavně že to jsou ti praví. Otázkou je: „Kdo je ten pravý? Jak to poznáme? Poznáme to někdy vůbec?" Asi každý z nás měl toho jednoho kamaráda z dětství, se kterým byl neustále, hráli jste si venku, zvali se navzájem na oslavy atd. Všichni to známe. Jenže pak přišla základní škola, každý chodil jinam nebo měl to štěstí, že chodili do stejné školy, a dokonce do stejné třídy. Najednou pak přijde ta fáze, kdy se začnete jak mentálně, tak fyzicky měnit a problémy se začnou zvětšovat.

Právě, když začne tohle období života, tak poznáte, kdo tady byl pro vás jenom někdy a kdo tady bude, ať se děje cokoliv.

Někdy zjistíte, že ten důvod, proč vás opustili, byl ten, že měli špatné mentální zdraví nebo se něco špatného stalo v jejich rodině či jinde. A teď otázka: „Omlouvá je to?" Na to máme asi

každý jiný názor.
Přece se jenom pořád zamýšlím nad tím, jestli ti praví kamarádi jsou fakt ti praví? Někdo se dokáže tak dokonale přetvařovat, že to nikdy nerozpoznáte.
Zakončila bych to asi tím, abychom si v životě dávali pozor na to, komu věříme, a naše největší tajemství svěřovali pouze lidem, u kterých jsem si fakt jistí, že se to nedostane na povrch.

Gabriela Lupieńská, 9.B

Ke komu vzhlížet?

Ke komu se dá vzhlížet? Musí být vzor vyloženě jeden? Asi bych neřekl. Člověk nemusí mít celý život jeden vzor. S tímhle se zosobňuji já. Když jsem byl malý a někdo se mě zeptal, kdo je můj vzor, znal jsem pouze jednu odpověď. Ta byla? Cristiano Ronaldo. Nejspíš to bylo kvůli tomu, že jsem ho měl všude kolem sebe. Zapnul jsem v televizi sportovní noviny, byl tam. Mé okolí bylo vždy nadšeno do fotbalu, takže když jsme se bavili, většinou tam zaznělo jeho jméno. Ale kdybyste se mě zeptali teď, nejspíš bych neodpověděl stejně. A to proč? Celou jeho fotbalovou kariéru ho doprovázely i přešlapy, tak jako všechny fotbalisty. Jako malý jsem si těchto věcí nevšímal, ale postupem času, když se rozšiřovaly mé zdroje, ze kterých jsem bral informace, začal jsem lehce měnit svůj názor. Takže teď bych neřekl, že je to můj vzor.
A jak bych tedy odpověděl? Určitě bych vám neřekl konkrétní osobu. V mém životě se inspiruji lidmi, kteří si prochází nebo procházeli stejným obdobím, jako si procházím já. Většinou to jsou teda fotbalisté. Když se mi nedaří, dívám se po hráčích, kteří neměli dobré období a dívám se, co dělali pro to, aby byli znovu na vrcholu své výkonnosti. Například si momentálně procházím už dlouhou dobu zraněním, a tak se dívám po fotbalistech, kteří si prošli stejným zraněním. Co dělali pro to, aby se dostali zpět na hřiště. To je podle mě nejlepší cesta, jak se posouvat v životě.
Znamená to ale, že je pouze jediná osoba či věc, ke které se dá vzhlížet? Určitě ne. Každý by si měl v průběhu života najít někoho či něco, k čemu bude vzhlížet. Určitě by se ale nemělo stávat, aby vzor byl důvod, proč by měl být někdo odsuzován.

Jakub Kratochvíl, 9.B

Základní vzdělání

Když jsme byli malí a nastupovali do školy, rodiče nám říkávali, jak jsou školní roky to nejlepší období dětství. Že je vzdělání velmi důležité a že si zároveň vytvoříme nová přátelství, která nám můžou vydržet do konce života. A taky to tak ze začátku bylo. Nové prostředí, noví kamarádi a nové zajímavé učivo. Najednou jsme opravdu začali navazovat skvělá přátelství, přišly první dětské lásky a všechno, co nás paní učitelky učily, se zdálo být opravdu zajímavé. Přesně tak, jak jsme to očekávali.
Nadešel druhý stupeň. Začal "tvrdý režim" a všechny kladné dojmy se vytratily jako pára nad hrncem. Režim dnešního školství je totiž zaměřený na samostatnou práci. Škola nerozvíjí jedinečné talenty každého z nás. Naopak nás často trápí na věcech, které nám tolik nejdou. A ještě nás za to trestají špatnými známkami. „Každý si tím musí projít!" říkají nám. Ale k čemu je to nastavené právě takto? Proč nezměníme školství z „Nesmíte udělat chybu!" a „Neraďte si!" na „Chybami se člověk učí!" a „Spolupracujte!"? Ano, chyba, kterou udělá doktor, může mít velké následky. Ale my jsme přece pořád děti, co se všechno teprve učí. A jestli nás ve škole vedou k tomu, že chybovat je špatné, budeme se bát věci zkoušet. Přestaneme se snažit přicházet s novými nápady a říkat nahlas své názory.

Po devíti letech vyjdeme s papírem o základním vzdělání, bez sebejistoty a bez tušení, co dělat dál v životě. Protože jsme akorát zjistili, v čem nejsme dobří, čeho se bojíme a co v životě už nikdy dělat nechceme. Vycházíme ze školy plni obav, otázek a strachu z budoucnosti.
Myslím, že pokud by se nad tímto problémem někdo více zamyslel, děti by do školy chodily rády. Nebály by se dále rozvíjet své schopnosti a nakonec by z nich vyrostli motivovaní dospělí lidé, kteří ví, co je baví a co v životě chtějí dělat. Ale co když je školní systém takto nastavený schválně?

Natálie Lalíková, 9.B

A co budoucnost?

Spousta lidí si myslí, že v budoucnosti vynalezneme létající auta nebo že za nás budou dělat domácí práce roboti. Ovšem je tu i druhá skupinka lidí, kteří to vidí jinak. A já jsem jednou z nich.
Proč to vidíme jinak? Víte, když jsem byla malá, myslela jsem si, že až vyrostu, všechno bude jen tak, jak jen budu chtít. Ale samozřejmě nastalo dospívání a začala jsem vnímat věci, které se kolem mě odehrávaly. Pochopila jsem, že tady nebudu napořád a že každá vteřina se počítá. Měli jste to taky tak? Nastalo pochopení toho, že i naše Země má svůj čas. Tak proč ji ničíme? Házení plastů do moře, zabíjení zvířat kvůli srsti a rohům, znečišťování planety i pod vědomím toho, že jí to ubližuje.
Proč to děláme? Samé proč, ale žádné protože. Možná to nemá svou odpověď, ale příčinu ano. My. Lidé. Za jakým posláním tu vlastně jsme? Země je krásným místem a naším domovem už miliardy let. Tak proč zrovna teď řešíme problémy jako globální oteplování, či vyhynutí zvířat?
Samozřejmě, že za tím stojíme my. Ochutnali jsme chuť bohatství a nikdy nemáme dost. Pořád chceme víc. Ano, můžete si říct, že je to někdy dobrá vlastnost, ale v tomhle případě škodí. Nechápeme, že to skutečné bohatství je celou dobu před námi.
Myslím, že kdybychom spojili síly a neřešili vše větou, že jeden plast svět nezachrání, bylo by na světě líp…

Zuzana Turčanová, 9.B

Proč už lidé tolik nečtou a když čtou, tak proč čtou více e-knihy než knihy?

Číst jsem začala kolem třetí třídy. Tedy, když mi bylo osm. Ale čím jsem starší, tím si všímám, že lidé nečtou tolik, jak jsme si myslela. Proč to tak je? Nečtou, protože je to nebaví, nebo je za tím jiný důvod? Proč čtou více e-knihy než papírové knihy?
Myslím si, že jeden z důvodů, proč lidé čtou e-knihy je, že je jim to pohodlnější. Místo, aby si knihu půjčili z knihovny nebo si ji koupili, ji stáhnou. Vím, že e-knihy mají svoje výhody, ale za mě rozhodně papírové knihy. Ovšem taky chápu, že knihy můžou být drahé. Takže místo, aby utratili stovky korun, si knihu zdarma stáhnou.
Také si myslím, že lidé nečtou, protože je to nebaví a preferují hraní videoher a další online aktivity, například zkouknutí filmů a seriálů. Neříkám, že se nerada dívám na filmy, ale pokud bych si měla vybrat mezi filmem a knihou, vyberu si knihu. Nejenže je v ní více informací, ale protože při čtení můžu rozvíjet svoji fantazii. A to při filmu tolik nejde. Kde jsou ty časy, kdy jsem stála řadu v knihovně a kdy byl internet jen třešničkou na dortu?
Takže je jedním z důvodů, že lidé nečtou to, že je to nebaví? Myslím, že ano. A je jedním z důvodů, proč čtou více e-knihy než papírové knihy to, že je to levnější? Také si myslím, že ano.

Gabriela Teperová, 9.B

Život na ulici

Vybral jsem si téma bezdomovců, protože jsem se už hodněkrát zamýšlel nad tím, jak lidé bez domova přežívají. Zajímalo by mě, jak se na ulici vůbec dostali. Mohou si za to sami? Možná do práce vůbec nenastoupili. Taky jsem přemýšlel nad tím, jak přežívají zimu. To se při teplotách deset stupňů pod nulou schovají někde pod most nebo si zalezou do popelnice? Vždyť jim musí být pořád hrozná zima. Kde si shání pití a jídlo? Možná pijí z řek a kaluží, možná vybírají popelnice a hledají nedojedené a nedopité zbytky, které lidé vyhodili. Žijí osamělý život bez přátel, jen tak se toulají po městě a zkouší vyžebrat nějaké drobné, ale bohužel často jen na alkohol. Přece musí mít někde nějaké příbuzné, kteří asi nechtějí pomoct, anebo vůbec neví o situaci svých nejbližších. Podle mě, kdyby se někteří bezdomovci chovali lépe, tak mají větší šanci dostat alespoň nějakou práci.

Tobiáš Barczok, 8. A

Štěstí

Říká se, že ke štěstí stačí málo, ale je to pravda? V pohádkách má princezna štěstí, když najde svého vysněného prince nebo když najde střevíček, který tak dlouho hledala. Osobně si nemyslím, že existuje člověk, který je doopravdy šťastný. Totiž být šťastný a mít štěstí, jsou dvě odlišné věci. Šťastní můžeme být, i když nemáme na účtu miliony. Štěstí na nás může spadnout zrovna, když to nečekáme. Lidé bez rodiny, bez přátel, bez lásky. To jsou opravdu šťastní? Také láska a zdraví souvisí se štěstím. Bohužel v dnešní době jsou důležitější peníze než láska, nebo ne? Ať už si každý tvrdí, co chce, láska a štěstí jsou pro život nejdůležitější. Záleží, co pro vás štěstí znamená. Pro někoho to může být nové auto nebo krajíc chleba. Pro mě štěstí znamená rodina, a ta mě dělá šťastnou. Co Vás dělá šťastnou/ šťastného?

Hana Květáková, 8. A

SMRT, A CO PO NÍ?

Co se vlastně stane po smrti? Nikdo ještě asi nedokázal, co se stane. Křesťané věří, že hodní lidé půjdou do nebe a zlí do pekla. Ale jak takové nebe vypadá? Má ho každý jiné? A co teprve peklo? Je to jako hrát na housle celý pobyt v pekle, nebo být ve škole? A co když je někdo na pomezí? Co s ním?

Hinduisté zase věří, že se reinkarnují. Ale jak si vyberou, co budou v dalším životě? Co když budou zvíře, které neměli rádi nebo se ho báli?

Jednou mi mamka říkala o paní, která umřela, ale potom ji oživili a napsala o tom knihu. Prý když umřela, tak viděla svého bratra v letadla, který letěl za ní do nemocnice. Nebo její rodinu, která běžela po chodbě k ní. Potom se jí někdo zeptal, jestli chce zůstat, nebo jít zpátky. Ona se rozhodla, že půjde zpátky, aby o tom mohla napsat knihu. Za mě je to zajímavé. Nevíme, jestli si to vymyslela nebo ne, ale pokud ne, tak bych chtěla vědět víc.

Já jsem četla knihu o ženě, která se zabila a potom se objevila v její oblíbené knihovně s oblíbenou knihovnicí a zkoušela různé životy, dokud si nevybrala ten perfektní. Tahle kniha byla smyšlená, takže to není dokázané. Myslím si, že perfektní život neexistuje, ale kdybychom si mohli vyzkoušet jiné životy, kde bychom žili s nějakým jiným rozhodnutím, které jsme udělali, by bylo dobré. Třeba bychom byli slavní zpěváci nebo žili na venkově.

Když se nad tím zamyslím, je taky možné, že žádný posmrtný život není. Když umřeme, tak umřeme a nic dalšího už nás nečeká. Ale to je pesimistické.

Za mě něco po smrti je. Proč mají někteří lidé déjà vu? Když kolem někoho projdou, tak si

myslí, že toho člověka znají, i když ho v životě neviděli. Hlavně se mi představa dalších životů líbí. Je to nadějné a optimistické. Ale i tak. Tohle bude asi otázka, na kterou si nikdy neodpovíme. Třeba umřeme, a už nebudeme. Ale to nikdo už nikdy nezjistí.

Tereza Kovářová, 8. A

Co kdyby...

Přibližně před 66 miliony let dopadl do oblasti současného Mexického zálivu obrovský asteroid a to zřejmě bylo jednou z hlavních příčin hromadného vymírání druhů na konci křídy. Při něm vyhynulo na konci křídové periody druhohorní éry asi 75 % druhů tehdejších organismů, zejména pak neptačí dinosauři, ptakoještěři, velcí mořští plazi, téměř zcela pak i bezobratlí amoniti a mnoho dalších skupin. Sám asteroid se při dopadu zřejmě vypařil, dnes z něj tedy nic nezbývá a o jeho existenci svědčí pouze nepřímé důkazy – zejména obří dopadový kráter v Mexickém zálivu.

Jak by vypadala planeta Země, kdyby na ni tenkrát asteroid nedopadl? Určitě by vypadala jinak, než jsme na ni zvyklí v 21. století. Každopádně by mě zajímalo, jak. Podle všeho pád asteroidu na naši planetu usnadnil savcům život, jelikož dopad asteroidu způsobil po celé planetě obří vlny tsunami a silná zemětřesení, ochladil atmosféru planety o přibližně 10 stupňů Celsia. Myslím si, že kdyby se to všechno neodehrálo, je dost pravděpodobné, že by savci neexistovali nebo by byli na pokraji vyhynutí.

Když vezmeme v potaz myšlenku, že by dinosauři nevymřeli kvůli pádu asteroidu, pak je dost možné, že by tuto planetu obývali z velké části hlavně ještěři, a to konkrétně sauropsidi, třeba jako želvy, krokodýli a dinosauři.

Existovali by dnes dinosauři? Existovali by vůbec savci?

A žili by dnes na planetě Zemi lidé?

Adéla Zvonečková, 8. A

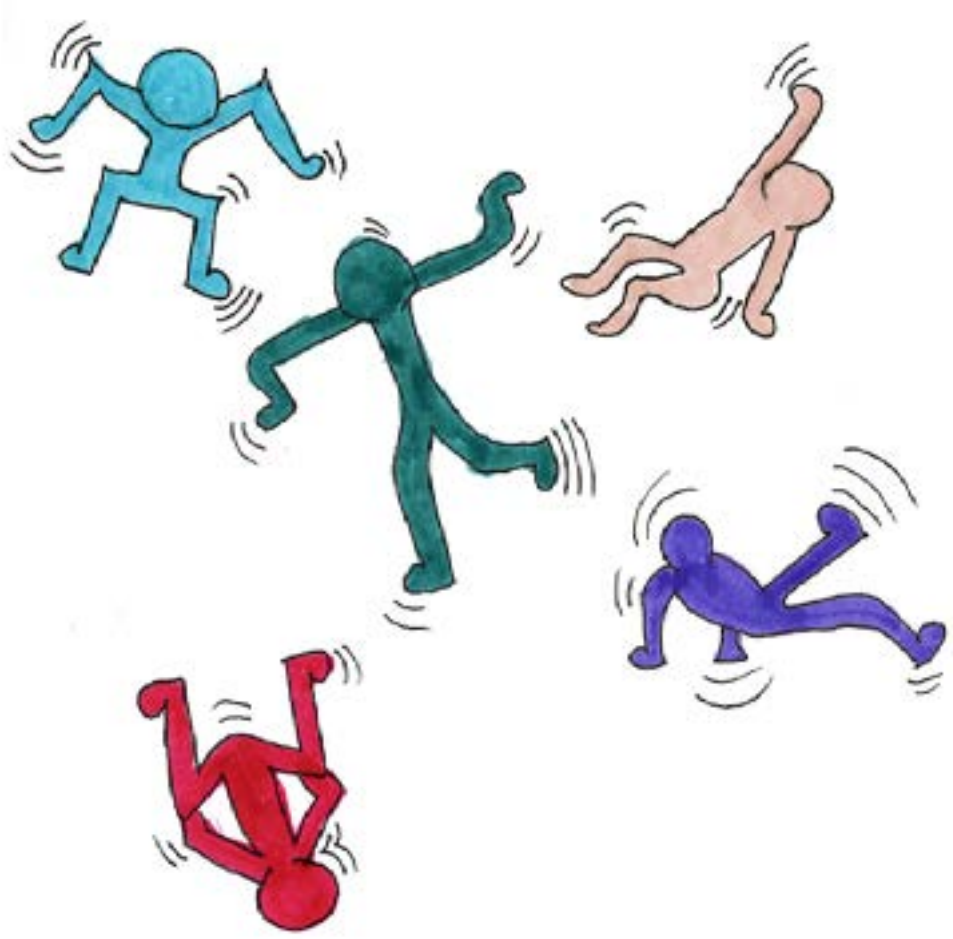

Subjektivně zabarvený popis ročních období

Žáci 7. B vytvořili líčení týkající se vždy jednoho ročního období, společně tak vytvořili cyklus jednoho celého roku. Zavřete oči a nasávejte tu atmosféru a kouzlo přírody...

Jaro

Jaro je začátek všeho nového, rozkvétají nejen květiny, ale i lidé. Na jaře se vše probouzí, některá zvířata otevřou oči po dlouhém zimním spánku a některá přilétají zpátky domů, za to my lidé nabereme energii. Ne vždy je to ale hezké, paní zima chce ještě zůstat vzhůru, nechce nikam odejít, a tak vznikne neskutečná pohroma, obloha se přikryje černým pláštěm a všechno se začne točit jako baletky, padají obrovské křišťálové kapky a vojáci střílí z oblohy, všichni se utíkáme schovat, nic neslyším, jen utíkám a utíkám, cítím se jako živá mrtvola, bolí mě nohy, ale snažím se zachránit si život. Skončilo to, paní Zima odešla. Paní Zima je kouzelná, ale paní Jara je mocná, přišla duha, všechno se rozzářilo a my jsme se radovali. Jaro je jako etapy našeho života, roste, dokud neumře.

Patricie Chodurová, 7. B

Léto

Léto je magický čas, ale nejvíc magické jsou na létě prázdniny.
No, jen si to představte. Dlouhé nádherné dny jako dlouhé nádherné obláčky plynoucí po nebi. Zapadající lávově zabarvený kruh na rozpáleném nebi. Ohlušující ticho a křišťálově průzračný potůček, ve kterém děti chytaly malé rybí tanečnice, tančící mezi peřinkami potůčku. Malé čisté baletky tančící po nebi a padající k zemi, až se z toho vytváří malé blyštivé perličky na kabátku paní přírody.
Taky se už těšíte, až si s hříbky budete hrát na schovávanou?

Klaudie Jankovičová, 7.B

Podzim

Vlády nad krajem se ujal pan podzim, barevný a chladný, ale také nádherný čaroděj, který umí dělat zázraky. Pokaždé, když vyjdu ven za vlády pana podzima, tak vidím zem zakrytou barevnou peřinkou, po které když se projdete, tak se budete cítit jako v pohádce plné překrásných a barevných listů, které padají kolem nás ze stromů. Připomíná mi to, když v zimě vyjdu ven a vidím padat sněhové vločky, je to dost podobné, ale barvy se liší. Ale stejně nejhezčí na tom všem je, když se ráno probudíte, vyjdete z domu a vidíte pana podzima, jak dělá to, co nejlépe umí. Pro nás jsou to zázraky, ale pro něj je to normální běžný den, který pro něj trvá tři měsíce v roce.
Ale teď už musí jít, protože sem přichází paní zima, tak zase příště.

Julie Hobšilová, 7. B

Zima

Na sněhově bílé obloze poletovali krkavci, kteří byli černí jako noční nebe, které osvětlují tisíce zářivých sluníček. Sluneční paprsky rozjasňují diamantově bílá oblaka, ze kterých sklouzávají křišťálové hvězdy. Louky, města, lesy i vesnice byly pokryty mramorovým pláštěm, pod kterým spaly rostliny a zvířata. Když vyjdu ven, cítím, jak mi dopadají na tváře pírka, která tancují jako poletující víly. Jsou ledově chladná a při dopadu se pomalu rozpouštějí, vzniká z nich čirá voda, která mi stéká po tvářích. Ohlušující ticho mě dráždí v uších. Neslyším výskot dětí, zpěv ptáků ani pneumatiky aut, jež kloužou po posolené silnici. V bílé noci je vidět jen sněhová pokrývka, na kterou dopadají slzy paní Zimy. Slzy jsou projasněny pouličními lampami. Rozzářily se natolik, že vypadají jako miliony hvězd, jež jsou zakryté pod bouřkově šedými mraky.

Tereza Trnečková, 7. B

REISEN AM RHEIN

KOBLENZ

- Spolková republika Porýní-Falci
- 114 tisíc obyvatel
- primátor - David Langner
- památky - Florinskirche, Marienkirche, Alte Burg

KONSTANZ

- Spolková republika Bádensko-Württembersk
- 85 tisíc obyvatel
- upálení Jana Husa, 6.7.1415
- památky - Stephanskirche, Konzilsgebäude, Steigenberger Inselhotel

MANUEL NEUER

- er ist Fußball Torwart
- er kommt aus Deutschland, aus Gelsenkirchen
- er spielt in FC Bayern München
- er ist 36 Jahre alt
- er wohnt in München und in Buer

Ondřej Pavelka, Tomáš Górecki, Vojtěch Frýd

Ma famille

- Ma mère s'appelle Katrin.
Elle a quarante-quatre ans.
Elle est mince et grande.
Elle a les yeux marron.
Elle est blonde.
Elle a les cheveux longs et raides.
Elle est sympa.

Je m'appelle Sophia.
J'ai onze ans.
Je suis mince et petite.
J'ai les yeux bleus.
Je suis blonde.
J'ai les cheveux courts et frisés.
Je suis sympa.

- Mon père s'appelle Pavel.
Il a quarante-cinq ans.
Il est mince et grand.
Il a les yeux marron.
Il est brun.
Il a les cheveux courts et raides
Il est sympa

Mon frère s'appelle Marcus.
Il a dix huit ans.
Il est mince et grand.
Il a les yeux bleus.
Il est brun.
Il a les cheveux courts et raides.
Il est sympa

Sophia Jaunrová

Ma famille

C'est mon chat. Il s'appele Monty. Il a 5 ans. Il a les yeux orange.

C'est ma mère. Elle s'appele Karina. Elle a 40 ans. Elle est petite. Elle a les yeux verte. Elle est sympa. J'aime ma mère. Elle habite à Karviná. Elle aime la musique. Elle est mince.

C'est moi. Je m'appele Amélie. J'ai 11 ans, je suis petite. J'ai les cheveux bruns courts, ces yeux bleus. Je suis sympa. J'habite à Karvina. Je suis czech. J'ai un chat. J'adore ma famille

C'est mon frère. Il s'appele Kryštof. Il a 9 ans. Il est petit. Il a les yeux marron. Il est sympa. Il a les cheveux brun et courts. Il aime la musique. Il habite à Karvina. Il aime le sport

C'est mon père. Il a 39 ans. Il s'appele Marek. Il est grand. Il a les yeux marron. Il a les cheveux noirs et courts. Il habite à Karvina. Il est sympa.

Tvoření na Ipadech

V rámci literatury žáci 6.B poslouchali bajku Osel a koza, na jejímž základě pak měli zpracovat jednoduchou koláž, kde shrnuli ponaučení bajky a také vybrali přídavná jména, která nejvhodněji popisovala zvířata vystupující v bajce.

ZASTAVTE

- Nevidím barvy jen lidi.
- Nekuď zvíře a nesuď knihu podle obalu.
- Hnědý člověk dobrý člověk

„Co je to rasismus"?

- rasová nesnášenost
- Jeden z nejhorších a nejnebezpečnějších projevů netolerance
- Vychází z falešné a zrůdné představy, možnosti dělby lidí podle rasy na lepší a horší.

RACISMUŠ

- Zastavte rasismus. Buďme jako panda. Je bílo černá a žije v Asii.

BLACK LIVES MATTER

§ Rasismus skončí až o něm čemosi přestanou mluvit – Morgan Freeman

- Nesuďte mě podle mé barvy
- Vlasů, mé barvy pleti, mé velikosti,
- nebo mé vnější krásy.
- Protože pokud tak učiníte,
- nemusíte si všimnout toho
- kdo opravdu jsem.

SEBASTIAN SITSCH 5.A

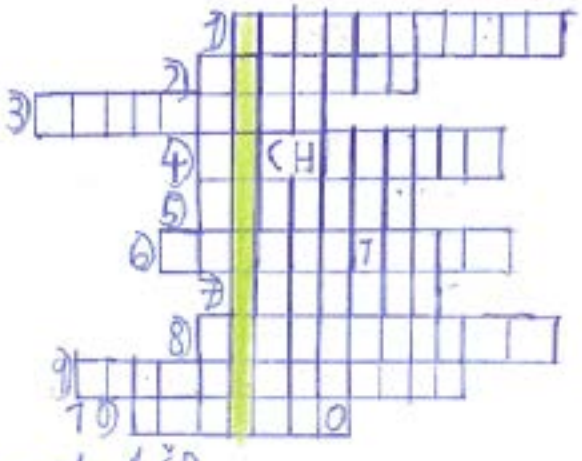

1) 1. prezident ČR
2) největší město USA
3) nejmenší kontinent světa
4) největší oceán na světě
5) naše město
6) co bylo zřízeno 16.3.1939?
7) utváření novodobého národa na přelomu 18, 19 století
8) umělecký směr 1. polovina 19 století
9) přezdívka: král diplomat
10) sousední stát ČR

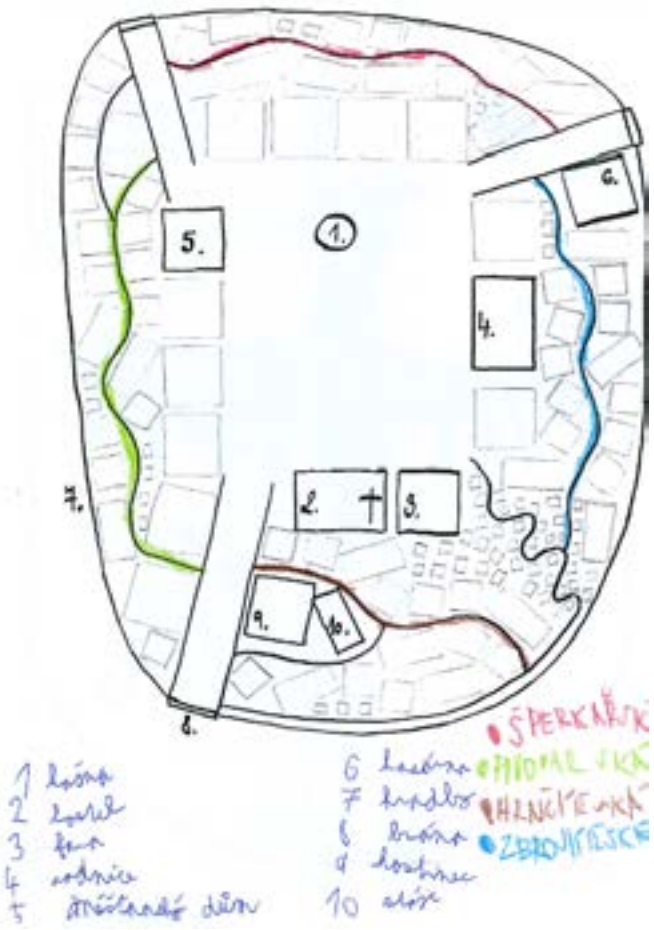

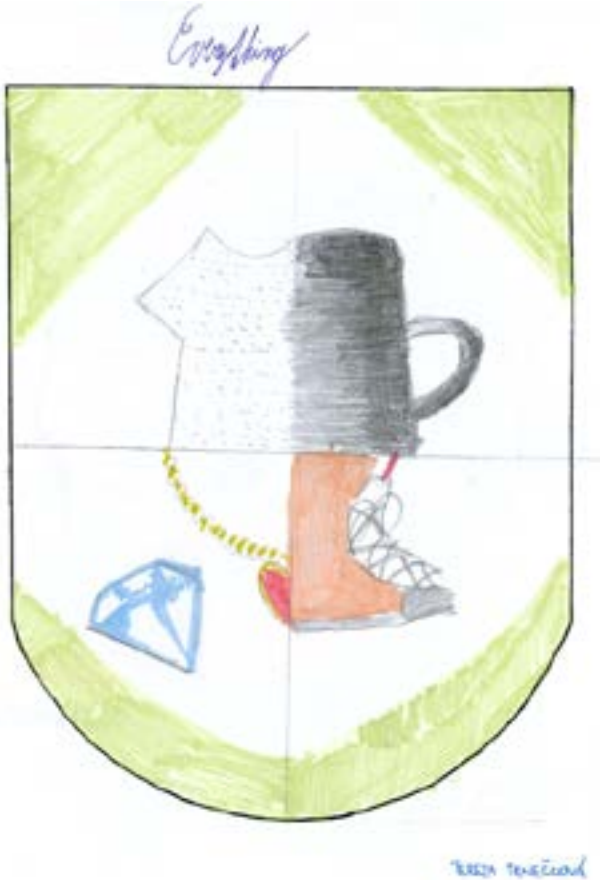

Školní časopis Borováček - šk. rok 2022/2023, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.